

Изгорихъ си устата отъ да гълтамъ по-скоро кафето; Тремерело си отиде, и почехъ да пишиж.

Струвахъ ли добръ? и рѣшенъето, което си направихъ да ли бѣше наистина едно вдъхновение отъ Бога? или по добръ не трѣбуваше ли да го гледамъ като естественниятъ резултатъ отъ това повличанье, което ме прави сѣкоги да прѣдпочитамъ това, което ми харесва, отъ колкото мжчнитѣ жъртви? или пакъ да не бѣше едно размисанье отъ гърдостъ и отъ снисхожденье за почетътъ, когото ми засвидѣтелствуваше тоя непознатъ, или пакъ още да не бѣше страхътъ ми за да не му се покажиж единъ слабъ човѣкъ, ако като му прѣмълчиж, отбѣгнахъ едно взаимнописанье малко нѣщо опасно?

Какъ да се развѣржижтъ тия съмнѣнъета! Изложихъ ги открито на затворениятъ си другаръ, въ отговорътъ си, като притурихъ обаче, че ми се струва, какъ онзи, на когото рѣшенъето нѣма освѣнъ едно добро намѣренье и не възбужда никакво гризенье на съвѣстята, не трѣбува да се бои, че ще направи зло; какъ отъ своя страна, обаче, той има да размисли, еъсѣ сичкото вниманье, за което е способенъ, на прѣдложенъето дѣто ми го е направилъ, и да ми каже чистосърдечно въ какво положенье, успокоително или безпокойно, бѣше го оставило рѣшенъето му. Още че, ако нови разежданъета сж го накарали да намѣри проектътъ ни твърдѣ дързостенъ, трѣбува да се задължимъ да се напуснемъ отъ това взаимнописанье, като се имами честити само дѣто си рекохми единъ на други нѣколко думи, които ще бжджтъ за насъ вѣчниятъ залогъ на едно искрено приятелство.

Написахъ четири страници съвѣмъ западени отъ най истинската любовь; приказахъ му накъсо прѣд-